

Hồi 35**Những Cổ Quan Tài**

Y Ỗ Lan tỉnh dậy, đầu nặng như búa bổ, toàn thân ề ảm, và cảm nhận đầu tiên là sự đập dềnh, lắc lư qua lại. Ỗ Lan bật ngồi dậy, nhận ra mình đang ở trong khoang một cỗ xe song mã. Nằm bên cạnh là Thường Luân:

Ỗ Lan biến sắc, lay vai Thường Luân:

- Đại Ca.

Thường Luân uể oải mở mắt:

- Lan muội.

Ỗ Lan vén rèm nhìn lên ghế xà ích thấy Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ. Hai gã thị tướng đó thờ ơ cầm dây cương.

Ỗ Lan quay lại Thường Luân:

- Đại ca! Muội... muội và đại ca đã làm gì trong khi say rượu?

Thường Luân nheo mày:

- Mình đã làm gì?

- Đại ca không nhớ gì sao?

Ỗ Lan nhìn chằm chằm Thường Luân:

- Đại ca không biết gì sao?

Thường Luân vỗ tay và trán mình:

- Huynh không nhớ nữa.

Ỗ Lan bặm môi, rồi bật khóc. Nàng lắc đầu thối thúc nói:

- Đại ca... Huynh đã... đã hại muội rồi.

Thường Luân tròn mắt:

- Sao? Huynh đã làm gì?

Ỗ Lan nức nở khóc:

- Huynh... không biết thật sao?

Thường Luân cúi đầu ôn tồn nói:

- Huynh hiểu ra rồi.

Thường Luân ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ỗ Lan:

- Lan muội giết huynh đi. Vì rượu mà huynh đã hồ đồ với muội. Huynh có lỗi với muội.

Thường Luân cúi đầu:

- Muội hãy hạ sát huynh đi, Thường Luân đáng chết.

Ỗ Lan ghệt vai Thường Luân, lắc liên tục nói:

- Đại ca, tại sao huynh lại làm như vậy chứ? Sự trong trắng của muội đã bị huynh làm hoen ố rồi.

- Lan muội, huynh có lỗi.

Thường Luân đập đầu vào thành xe:

- Sao đại ca có thể hành sự bỉ ổi như vậy được chứ? Huynh đáng chết, muội hãy giết huynh đi.

Ỗ Lan bật khóc:

- Muội không ngờ.

Thường Luân nắm tay nàng:

- Muội hãy tha thứ cho huynh... Huynh không đối xử tệ với muội đâu.

Thường Luân vừa nói vừa kéo nàng vào người mình:

- Bây giờ Lan muội có hành xử huynh, lấy mạng huynh, huynh cũng đồng ý, nhưng làm vậy có lấy lại được sự trong trắng của muội không?

Thường Luân thở dài:

- Huynh hồ đồ, huynh bỉ ổi, nhưng có thể đó cũng là sự xếp đặt xe duyên của ông trời.

Ỗ Lan ngẩng lên nhìn Thường Luân trong màn nước mắt ràn rụa:

- Đại ca sẽ đối xử với muội như thế nào?

- Tất cả cuộc đời huynh sẽ vì muội.

Thường Luân ôm chặt lấy nàng:

- Huynh sẽ vì muội, có chết huynh cũng chết vì muội.

Ỗ Lan bặm môi nắc khẽ:

- Muội không trách huynh nữa đâu.

- Muội tha thứ cho huynh rồi?

Thường Luân chùi nước mắt đọng trên khóe mắt của nàng.

Ỗ Lan nhìn Thường Luân:

- Huynh không đối xử tệ với muội chứ?

Thường Luân lắc đầu:

- Không. Huynh có được một người nâng khăn sửa túi như muội quả ông trời đã bù đắp cho huynh bao tháng ngày gian khổ.

Ỗ Lan thở dài hỏi Thường Luân:

- Huynh nói có thật lòng không?

- Tất cả những lời huynh nói đều xuất phát từ trái tim của huynh.

Thường Luân vòng tay qua tiểu yểu của nàng:

- Ỗ Lan... Muội tin lời của huynh chứ?

Ỗ Lan nhẹ gật đầu:

- Muội chỉ sợ một ngày nào đó, ngày hôm nay sẽ là nỗi uất hận của muội.

Thường Luân lắc đầu:

- Không có ngày đó đâu.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ nàng đặt xuống sàn xe.

Ỗ Lan chớp mắt:

- Đại ca!

Ỗ Lan muốn đẩy Thường Luân ra nhưng hắn đã phủ lên người nàng rồi.

Ỗ Lan lắc đầu nhìn thẳng vào mắt Thường Luân, nói:

- Đại ca, chúng ta đã sai lầm một lần rồi, đừng để chuyện đó xảy ra nữa.

Thường Luân ghé miệng vào tai nàng:

- Muội không nghĩ huynh đã là gì của muội à?

- Nhưng chúng ta chưa bái tiền đường, như vậy... như vậy... còn đâu lễ nghi nữa.

Thường Luân nhồm dậy:

- Huynh... quên muội là bậc cảnh vàng lá ngọc.

Y mỉm cười vuốt má Y Lan:

- Huynh sẽ vì muội.

Y Lan nhồm người ngồi lên. Nàng bẽn lễn nói:

- Sự trong trắng của muội đã thuộc về huynh.

Mạc Tả Quân ngồi trên ghế xà ích nói:

- Quận chúa, chúng ta đã đến trấn Hàm Đàm. Có thể nghỉ ngơi ở đây, mai tiếp tục lên đường.

Thường Luân vén rèm, nhìn Mạc Tả Quân nói:

- Được. Hai người đánh xe đến khách điểm.

Mạc Tả Quân kính cẩn nói:

- Thưa vâng.

Xe vào trong thị trấn. Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ như quá quen thuộc với trấn Hàm Đàm nên đánh xe thẳng một nước đến ngôi khách điểm tọa lạc trên một ngọn đồi. Thật ra đó không phải là khách điểm mà chỉ là khu nhà dựng bằng lá và rơm, nằm rải rác quanh ngọn đồi. Ngay cổng vào là gian nhà khá rộng, dùng để tiếp khách vắng lai.

Y Lan và Thường Luân rời xe để vào trong khách điểm. Hai người vừa qua cổng đi vào ngôi nhà rộng. Họ dùng bước ngay bậc thềm tam cấp sững sờ nhìn những cỗ áo quan vàng, đỏ, nâu, đen, xanh, xám và trắng. Trong bảy chiếc áo quan đó đều có những ngọn bạch lạp.

Y Lan quay sang Thường Luân:

- Bảy chiếc quan tài này sao rùng rợn quá.

Thường Luân đảo mắt nhìn quanh:

- Không có ai trong nhà cả, nhưng lại có bảy chiếc áo quan. Chắc chắn nơi đây có cuộc hội ngộ rồi.

- Ai hội ngộ?

- Những chuyện xảy ra ngoài giang hồ khó đoán lắm.

Thường Luân chỉ tay về phía một gian nhà nằm chếch bên hông nhà rộng:

- Chúng ta vào đó để xem đêm nay có chuyện gì xảy ra.

Thường Luân quay lại Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ:

- Hai vị ra ngoài đưa xe đi, rồi chờ ta và Quận chúa ở phía đông thị trấn này.

Mạc Tả Quân xá Thường Luân:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Khi Mạc Tả Quân đi rồi, Thường Luân mới cẩn trọng tiến về phía bảy cỗ áo quan sơn màu sắc của những ngọn tiểu kỳ. Gã đảo mắt quan sát qua một lượt, nhận ra cỗ áo quan màu xám ngọn bạch lập đã được đốt rồi, còn những cỗ áo quan kia thì những ngọn bạch lập vẫn còn nguyên.

Chính điều đó khiến cho Thường Luân không khỏi thắc mắc, dõi mắt nhìn thật kỹ cỗ áo quan màu xám. Y cảm nhận tử khí từ cỗ áo quan đó tỏa ra rõ mồn một, chính mùi tử khí đó mà Thường Luân đoán chắc trọng cỗ áo quan có xác người.

Y không mở nắp quan mà quay trở lại bên Ý Lan:

- Ý Lan, chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh cảm thấy có điều gì không ổn à?

Thường Luân gật đầu:

- Huynh cảm thấy điều gì đó rất bất ổn. Khung cảnh ở đây huynh cũng không thích.

- Nếu đại ca muốn đi thì mình đi.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Bảy cỗ áo quan kia có ý nghĩa gì vậy?

Thường Luân thở ra:

- Huynh cũng không biết, nhưng có thể đoán chủ nhân của những cỗ áo quan này là một kẻ không tầm thường chút nào. Cảm giác đó huynh nhận ra rất rõ.

- Nếu đại ca cảm nhận như vậy thì muội muốn ở lại đây để biết xem người đó là ai?

Thường Luân cau mày:

- Muội muốn ở lại à?

Ỗ Lan gật đầu.

Thường Luân suy nghĩ:

- Có thể hôm nay là ngày hội của những người giữ tiểu kỳ. Được, chúng ta sẽ ở lại.

Thường Luân và Ỗ Lan vừa dợm bước thì có tiếng y phục giữ ngay bên cạnh họ. Thường Luân giật mình, quay ngoắt lại, nhận ra người vận bạch y có mũ trùm đầu đã quay lưng về phía gã.

Sự xuất hiện của người vận bạch y khiến Thường Luân không tin vào mắt mình, nhủ thầm:

- Người này là ai mà xuất hiện một cách đột ngột, thân pháp xuất quỷ nhập thần khiến mình không biết y đến từ hướng nào nữa.

Với ý niệm đó, bất giác Thường Luân thối lại một bộ.

Người vận bạch y lên tiếng bằng chất giọng ồm ồm:

- Hai người đại diện cho ai?

Ỗ Lan nheo mày:

- Câu hỏi của người, chúng tôi không hiểu.

- Ta hỏi hai người đại diện cho chủ nhân ngọn tiểu kỳ nào?

Thường Luân lắc đầu:

- Chúng tôi không đại diện cho ai cả, mà chỉ tình cờ quá vắng vào đây thôi.

- Chỉ tình cờ?

Thường Luân nói:

- Đúng như vậy!

- Nếu hai người chỉ tình cờ quá vắng thì hãy ở lại đây giúp bản nhân tắm liệm người chết.

Ỗ Lan lắc đầu:

- Ỗ Lan không quen làm chuyện đó.

Thường Luân vội thộp lấy hổ khẩu nàng.

Y nghiêm giọng nói với người vận bạch y:

- Lan muội không quen làm chuyện đó, nhưng tại hạ sẵn sàng giúp người.

- Thế thì tốt!

Người vận bạch y chỉ về gian tiểu xá:

- Hai người vào trong đó.

Thường Luân ôm quyền xá người vận bạch y:

- Tại hạ kiếu từ!

Người vận bạch y không quay đầu lại, mà gật đầu nói:

- Hai người đi đi.

Thường Luân và Ý Lan lùi lại khỏi gian nhà rộng. Hai người tiến thẳng về phía gian tiểu xá. Vừa đi Ý Lan vừa hỏi:

- Đại ca nhận định người đó như thế nào?

- Huynh cảm nhận y là một kẻ cực kỳ lợi hại, mà trong giang hồ khó có người đối phó lại.

Hai người vào trong gian tiểu xá, mở hé cửa nhìn ra gian nhà rộng quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Đối với Thường Luân và Ý Lan, thời gian trôi qua thật nặng nề và chậm chạp, trong khi người vận bạch y vẫn chấp tay sau lưng đứng nhìn bảy cổ áo quan.

Vàng nhạt quang vừa xụp xuống thì từ ngoài cổng ba bóng người lướt vào, kinh thân phiêu diêu như nước chảy mây trôi. Ba người đó dừng chân ngay trước bậc tam cấp dẫn lên gian nhà rộng. Họ chính là Ma Thần Cát Giã, vợ chồng Tích Lịch Bang.

Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền nhìn người vận bạch y không chớp mắt.

Người vận bạch y nói:

- Các người đã đến thì hãy vào đi!

Ba người nghe giọng nói của người đó như nghe ban phát mệnh lệnh, từ từ bước vào gian nhà rộng.

Người vận bạch y quay lại đối mặt với Ma Thần Cát Giã:

- Người nhận ra ta chứ?

Chiếc mũ trùm đầu được người vận bạch y từ từ kéo xuống. Khi chân diện mục của người vận bạch y lộ ra trước những ánh mắt đang háo hức thì Ma Thần Cát Giã sụp quỳ xuống:

- Thuộc hạ không biết, chủ nhân thứ tội!

Tích Lịch Bang lưỡng lự một lúc rồi cũng theo Ma Thần Cát Giã sụp quỳ xuống. Hành động của Tích Lịch Bang khiến Lâm Diệp Tuyền ngỡ ngàng, nhưng cuối cùng cũng theo Tích Lịch Bang sụp quỳ xuống.

Tích Lịch Bang vừa hành đại lễ vừa nói:

- Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!

Tất cả mọi cảnh đó đều đập vào mắt Thường Luân và Ý Lan, nhưng Thường Luân cũng chẳng thể nhận diện ra người vận bạch y là ai. Tuy nhiên xem ra sự thành khẩn, sùng kính của Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền thì người vận bạch y phải có thân thế rất lớn trong giang hồ.

Thường Luân quay sang Ý Lan:

- Một người được Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang sùng kính như thế thì y là ai?

Ý Lan lắc đầu:

- Từ nhỏ đến lớn Ý Lan sống ở ngoài Đại Mạc đâu thể biết được các nhân vật trong giang hồ Trung Nguyên.

Thường Luân thở dài một tiếng:

- Đại ca nghĩ rằng Phong Tinh sư phụ cũng chỉ đáng là thuộc hạ của người này thôi. Nếu đúng như sự suy đoán của huynh thì chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh không muốn ở lại để xem chuyện gì xảy ra à?

Thường Luân nhìn Ý Lan:

- Đại ca sợ những người này sẽ mang phiền lụy đến cho muội. Chúng ta nên tránh né thì hay hơn.

- Nếu muội và đại ca bỏ đi sợ rằng người vận bạch y sẽ nghĩ xấu về chúng ta.

Thường Luân thở dài:

- Chúng ta rời khỏi đây rồi, y có nghĩ xấu cũng đã muộn.

Thường Luân giật tay Ý Lan:

- Muội hay nghe lời huynh, những người ở đây đều là những kẻ không tốt.

Ỗ Lan lưỡng lự.

Thường Luân giặt tay nàng:

- Chúng ta theo cửa sau mà rời khỏi chỗ này.

- Chúng ta đi!

Thường Luân vừa quay bước thì nghe Ỗ Lan thốt:

- Ý... sao họ lại đến đây?

Thường Luân cau mày quay ngoắt lại nhìn về phía gian nhà rộng.

Thường Luân nhăn mặt, hừ nhạt một tiếng:

- Lỗ Trình, Tiểu Vĩ. Hai người cũng đến đây nữa à?

Thường Luân liếc mắt nhìn trộm Ỗ Lan. Gã thấy nàng nhìn không chớp mắt về hướng gian nhà rộng. Thường Luân gọi khẽ:

- Lan muội.

Ỗ Lan giặt mình.

Thường Luân mỉm cười:

- Nàng vẫn còn giữ ý niệm huynh dẫn độ Tiểu Vĩ về cho nàng chứ?

Ỗ Lan lắc đầu:

- Muội không còn giữ ý đó nữa.

- Thế thì chúng ta đi!

- Đại ca, mình ở lại đây xem họ là những người nào.

Thường Luân gật đầu:

- Nếu ý muội muốn vậy.

- Hành tung của những người này thật là kỳ bí, muội muốn biết họ là ai và đang có âm mưu gì.

- Muội tò mò thì huynh cũng tò mò.

- o O o -